

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 5815/22

ע"פ 5854/22

לפני :
כבוד השופטת י' וילנר
כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ
כבוד השופטת ר' רונן

המערער בע"פ 5815/22
והמשיב בע"פ 5854/22 : פלוני

נ ג ד

המשיבה בע"פ 5815/22
והמערער בע"פ 5854/22 : מדינת ישראל

ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין של בית המשפט המחוזי
תל-אביב יפו (הרכב: השופטת ג' רביד (אב"ד), השופט ע'
מאור והשופטת מ' בן ארי), מיום 20.7.2022 בתפח"ע
16468-05-21

תאריך הישיבה : י"ג באייר התשפ"ג (04.05.2023)

בשם המערער בע"פ 5815/22
והמשיב בע"פ 5854/22 : עו"ד תמר אולמן ; עו"ד יעקב שלומוביץ

בשם המשיבה בע"פ 5815/22
והמערער בע"פ : עו"ד נגה סידי

פסק-דין

השופטת י' וילנר:

1. ערעור על הכרעת-הדין של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופטת הבכירה ג' רביד, והשופטים ע' מאור ו-מ' בן ארי) בתפח"ע 16468-05-21 מיום 13.4.2022, שבגדרה הורשע המערער בע"פ 5815/22, הוא המשיב בע"פ 5854/22 (להלן: המערער), בביצוע עבירות מין במתלוננת; וערעורים על גזר-הדין מיום 20.7.2022, שבגדרו נגזרו על המערער 16 שנות מאסר בפועל, עונש מאסר על-תנאי,

ותשלום פיצוי למתלוננת בסך של 60,000 ש"ח. ערעורה של המערערת בע"פ 5854/22 (להלן: המדינה) נסוב על קולת העונש, וערעור המערער נסוב הן על עצם ההרשעה הן על חומרת העונש.

רקע

2. ביום 9.5.2021 הוגש נגד המערער כתב אישום, המייחס לו ריבוי עבירות מין במשפחה בידי אחראי על חסר ישע שטרם מלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 351(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן גם: החוק), בנסיבות סעיף 347(ב) וסעיף 345(א)(3) לחוק; ריבוי עבירות מין במשפחה בידי אחראי על חסר ישע שמלאו לו 14 שנים, לפי סעיף 351(ב) לחוק; עבירה של מעשה מגונה במשפחה, לפי סעיף 351(ג)(2) לחוק, בנסיבות סעיף 348(ב), סעיף 345(ב)(1) וסעיף 345(א)(1)-(4) לחוק; ועבירה של מעשה מגונה במשפחה, לפי סעיף 351(ג)(3) לחוק.

3. המערער נשוי לבת דודתה של אם המתלוננת ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום התגורר עם המתלוננת ואמה באותה דירה (להלן: הדירה). לפי עובדות כתב האישום, החל משנת 2010-2011, עת הייתה המתלוננת תלמידת כיתה ב', ועד לשנת 2020, עת הייתה המתלוננת כבת 17, ביצע בה המערער מאות עבירות מין בדירה. בתוך כך, המערער ביצע במתלוננת מעשים מגונים רבים – אונן בנוכחותה, גרם לה לשפשף את איבר מינו עד הגיעו לפורקן מיני, או נגע בישבנה החשוף. כמו כן, המערער ביצע במתלוננת מאות מעשי סדום, באופן שביקש ממנה להחדיר את איבר מינו לפיה, והיא עשתה כן עד שהגיע לפורקן מיני מחוץ לפיה; ובמקרה אחד אף ביצע בה מעשה בעילה אסורה כשהחדיר את איבר מינו לאיבר מינה, עד שהגיע לפורקן מיני מחוץ לגופה. בתמורה למעשיו, קנה המערער למתלוננת צעצועים, לקח אותה לאכול במסעדות, והסיע אותה למקומות שביקשה. כמו כן, החל משנת 2018 או בסמוך לכך, כשהייתה המתלוננת כבת 15, שילם לה המערער תמורה של 100 ש"ח עבור כל מעשה; ועבור מעשה הבעילה שילם לה תמורה של 600 ש"ח.

4. המערער כפר במיוחס לו בכתב האישום. לאחר ניהול הליך הוכחות בבית המשפט המחוזי, המערער הורשע בעבירות שיוחסו לו כאמור, וזאת, בעיקרו של דבר, בהסתמך על עדותה של המתלוננת, וכן על חיזוקים שנמצאו לה בחומר הראיות. יצוין כי המערער זוכה ממעשה בעילה נוסף שיוחס לו, לאחר שהדברים לא פורטו די הצורך בעדות המתלוננת.

5. בגזר-דינו קבע בית המשפט המחוזי כי המערער פגע בשורה של ערכים מוגנים חשובים, דוגמת שמירה על קטינים מפני ניצול ופגיעה; הגנה על שלומם, על כבודם, ועל שלמות גופם ונפשם; הגנה על זכותם לפרטיות, לחירות ולאוטונומיה; תחושת הביטחון של הקטין בביתו-הוא; ויחסי האמון והקרבה המאפיינים את המרקם המשפחתי. נקבע כי הפגיעה בערכים אלו קשה במיוחד, כאשר מדובר בפגיעה בקטין על-ידי בן משפחתו, וכי בנסיבות המקרה נפגעו הערכים האמורים במידה "ממשית ומשמעותית", בין היתר בשים לב לכך שבתקופה הרלוונטית לכתב האישום שימש המערער, הלכה למעשה, כדמות אב עבור המתלוננת.

בית המשפט המחוזי פירט וקבע, כי מעבר לחומרה הרבה שמאפיינת עבירות מין במשפחה כלפי קטינים, הרי שבנסיבות המקרה דנן מדובר בחומרה יתרה, משמדובר בפגיעה ממושכת, שהפכה במשך כעשור לדבר שבשגרה, החל משהייתה המתלוננת ילדה רכה בשנים, כשהמעשים בוצעו בבית המשפחה, בין היתר בנסיבות של אינוס. צוין כי המערער ביצע במתלוננת את המעשים בעל כורחה, כשהיא נעדרת יכולת להבין את הפסול שבהם, וללא כלים להתמודד עם הנעשה. בית המשפט המחוזי הוסיף, כי המערער גזל את ילדותה של המתלוננת וגרם לעיוות דפוסי חשיבתה, בכך שפיתה אותה, תמורת כסף ומתנות, לספק את צרכיו המיניים, באופן שאף גרם לה, במספר מקרים, ליזום בעצמה מפגשים עם המערער כדי לקבל ממנו סיוע כספי. עוד צוין, כי אף ללא קשר לפגיעתו של המערער בה, נסיבות חייה של המתלוננת אינן פשוטות, בין היתר, כאשר אביה הביולוגי לא נכח בחייה; ונקבע, כי המערער ניצל את יחסי האמון, התלות והמרות בינו לבין המתלוננת, לנוכח מעמדו כדמות הורית סמכותית.

6. בית המשפט המחוזי הוסיף והתייחס לנזקים החמורים שנגרמו למתלוננת כתוצאה ממעשי המערער, כפי שמתקף מתסקיר נפגעת העבירה שהגיש שירות המבחן. בין היתר, צוין כי נפגעה תפיסתה את המושגים "בית" ו"משפחה", כאמונים על תחושת מוגנות, פרטיות וביטחון, כמו גם תפיסתה את הגבולות והתפקידים במשפחה; כי עיוותים אלו גרמו למתלוננת לפתח דפוסי הישרדותיים של כניעה וריצוי; וכי פגיעת המערער התרחשה בשנים קריטיות לעיצוב אישיותה של המתלוננת, וגרמה לפגיעה בדימויה העצמי ובתחושת הערך העצמי שלה. עוד הודגש, כי כבר בראשיתה גרמה הפגיעה למתלוננת קשיי תפקוד בבית הספר, קשיי קשב וריכוז שהלכו והחריפו, וכי בגיל ההתבגרות חלה הידרדרות נוספת שהתבטאה בהתנהגות פורצת גבולות, ולעיתים אף

אלימה; וכן כי הפגיעה גרמה למתלוננת להיות במערכות יחסים מיניות בלתי מתאימות, להשתמש בחומרים פסיכו-אקטיביים ולהתנהל בדרכים נוספות שמסכנות אותה.

כמו כן, צוין כי חשיפת מעשי המערער פגעה במערכת היחסים המשפחתית, וכי המתלוננת חווה בכאב את ניתוק היחסים עם אשת המערער, שתומכת בו; כי הפגיעות מלוות באופן יומיומי את המתלוננת, שחווה השלכות טראומתיות קשות שמשפיעות באופן חמור על מצבה ועל תפקודה ברבדים שונים; כי היא עודנה נזקקת לטיפול ייעודי לעיבוד טראומות; וכי ייתכן שחלק מהנזקים בלתי הפיכים, וילוו אותה לשארית חייה.

7. אשר לקביעת מתחם הענישה ההולם, בית המשפט המחוזי הביא בחשבון את חומרת מעשי המערער ואת הנזקים שנגרמו למתלוננת כתוצאה מהם, כמפורט לעיל. לצד זאת, בית המשפט המחוזי ציין כי למעשי המערער לא נלווה שימוש באלימות, בכוח פיזי או באיומים, "מעבר לממד הכפייה הטבוע בהם"; כי מעשי הסדום שביצע המערער במתלוננת כללו מין אוראלי, להבדיל ממין אנאלי; וכי המערער הורשע במעשה בעילה יחיד. לנוכח האמור, ובהתאם למדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, נקבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין 12 ל-18 שנות מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית ופיצוי משמעותי למתלוננת.

8. בבואו לגזור את העונש בתוך המתחם האמור, התחשב בית המשפט המחוזי בנסיבותיו האישיות של המערער, שנעצר לראשונה בחייו, נעדר עבר פלילי, וצפוי לרצות עונש מאסר ראשון. עוד צוין תפקודו החיובי של המערער בעת מעצרו, והובאו בחשבון עדויות שהושמעו בהליך, שלפיהן המערער הוא בעל אופי טוב ואב מסור לילדיו, ומתפקד באופן תקין במישורי חייו השונים. כמו כן, נלקח בחשבון כי כליאת המערער צפויה לפגוע באופן ממש באשתו ובילדיו הקטינים, בין היתר לנוכח קשיים תפקודיים שהם חווים. בית המשפט המחוזי הוסיף והתייחס בהקשר זה להערכת מסוכנות מינית שנערכה למערער, שבה צוין, בין היתר, כי קיימים גורמי סיכון מסוימים מצדו, אך מסוכנותו בדרגה בינונית-נמוכה; וכי חרף הכחשתו את המעשים שבגינם הורשע, קיימת מוטיבציה מסוימת מצדו לטיפול, אף על פי שיתכן שזו נובעת ממניעים חיצוניים.

ביחס לפיצוי המתלוננת, נקבע כי אמנם יש מקום לפסוק פיצוי לנוכח האמור בתסקיר שהוגש בעניינה, אך כי בקביעת גובה הפיצוי ראוי להתחשב, במידה מסוימת, גם בקושי הכלכלי המשמעותי שחווים המערער ובני משפחתו.

9. לנוכח האמור נגזרו על המערער, כמפורט לעיל, עונש מאסר בפועל למשך 16 שנה, עונש מאסר על תנאי, ותשלום פיצוי למתלוננת בסך של 60,000 ש"ח.

הערעורים דנן

10. ראשית, יצוין כי תחילה הופנה, כאמור, ערעורו של המערער גם נגד הכרעת-הדין, אך לאחר הדיון שנערך לפנינו ביום 4.5.2023, הודיע המערער ביום 7.5.2023 כי הוא מקבל את המלצתו וכי הוא אינו עומד על ערעורו נגד הכרעת-הדין, והוא נדחה אפוא בזאת.

לפנינו אם כן, ערעור המדינה על קולת העונש, וערעור המערער על חומרתו.

ערעור המדינה

11. המדינה טוענת כי במכלול נסיבות העניין, עונש המאסר שהושת על המערער מקל יתר על המידה, וחורג באופן מובהק ממדיניות הענישה הנוהגת, וכי יש לגזור עליו עונש חמור יותר באופן משמעותי. המדינה מדגישה כי קיים בענייננו צבר נסיבות מחמירות במיוחד. בהקשר זה נטען, בין היתר, כי המערער ביצע את מעשיו במתלוננת כדבר ש"בשגרה", במשך כעשור, במרבית שנות חייה של המתלוננת, ובשנים המשמעותיות ביותר בחייה; כי המערער הוא בן משפחה של המתלוננת שהיה לה פָּאָב, והיה אמון על חינוכה, על רווחתה ועל בטחונה, אך ניצל מעמד זה לסיפוק יצריו; וכי הדבר הסב למתלוננת נזקים משמעותיים ועמוקים שימשיכו ללוותה כל ימי חייה. המדינה מוסיפה, כי בגזר-הדין צוין, בטעות, כי מעשי הסדום החלו כשהייתה המתלוננת בת 13, בעוד שבהכרעת-הדין נקבע כי המעשים האמורים החלו כשהייתה המתלוננת כבת 7; וכי מעשי המערער נמנים על החמורים שבעבירות המין.

12. עוד נטען כי לא היה מקום להתחשב לקולא בכך שמעשי המערער לא לוו באלימות או בכפייה פיזית, משעסקינן בעבירות מין במשפחה, שבהן יחסי התלות והקרבה הם-הם הכר הפורה לביצוע המעשים; וכי בית המשפט המחוזי אף ציין, כי חלק מהמעשים בוצעו תוך ניצול מצב שבו המתלוננת לא הייתה יכולה להתנגד להם, ותוך שיבוש תפיסתה הבריאה את המציאות והרגלתה לכך שמתנות, כסף והסעות מותנים בביצוע מעשים מיניים. לנוכח האמור נטען, כי נסיבות ענייננו חמורות במיוחד, בהתחשב במנגנון שיצר המערער לביצוע מעשיו, שהפך את פגיעותיו במתלוננת לעמוקות יותר, ואת שיקומה למאתגר יותר.

13. המדינה מוסיפה, כי בגזר-הדין ניתן משקל-יתר לנסיבותיהם האישיות של המערער ושל בני משפחתו הגרעינית. בין השאר, נטען כי לא היה מקום להתחשב בהיעדר עבר פלילי לחובת המערער, בהינתן הרשעתו בעבירות שבוצעו במשך כעשור; וכי נכונותו לקבל טיפול נבעה ממניעים שאינם כנים. עוד נטען כי מצבם הכלכלי של המערער ושל בני משפחתו צריך לקבל משקל משני, ביחס לחומרת הפגיעה במתלוננת ולנזק שנגרם לה, וכי הפיצוי שנפסק עבור המתלוננת אינו מבטא את הנזק המשמעותי שנגרם לה.

ערעור המערער

14. המערער טוען כי בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו יתר על המידה. בתוך כך נטען כי היה מקום לקבוע מתחם ענישה נמוך יותר, בהינתן שהמעשים המיוחסים לו אינם ברף הגבוה ביותר של עבירות המין, ושלא לוותה להם כפייה פיזית. בכל הנוגע לקביעת העונש בתוך המתחם, המערער טוען כי היה ראוי להתחשב בכך שהוא היה חייל מצטיין; כי טיפל באביו החולה בסרטן; וכי היה מקום ליתן משקל רב יותר לרמת המסוכנות שנקבעה לו, למצבה של משפחתו ולקשיים התפקודיים של ילדיו. המערער מוסיף כי הפסיקה הנוהגת שאליה התייחס בית המשפט המחוזי עוסקת במקרים חמורים יותר מעניינו; כי הפיצוי שהושת עליו גבוה מדי, לנוכח מצבו הכלכלי; וכי אף מצבה של משפחתו צפוי להידרדר בשל העונש שנגזר עליו.

בהודעת העדכון שהגיש המערער ביום 7.5.2023, שבמסגרתה, כאמור, הודיע כי לא יעמוד על ערעורו על הכרעת-הדין, הוסיף המערער כי הודעתו זו מבטאת קבלת אחריות על מעשיו; וכי שילם חלק מהפיצוי שנפסק למתלוננת.

דיון והכרעה

15. לאחר שעיינתי בכתובים, ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון שנערך לפנינו, הגעתי למסקנה שיש לקבל את ערעורה של המדינה ולדחות את ערעורו של המערער, וכך אציע לחברותיי כי נורה.

16. הלכה היא, כי ערכאת הערעור לא תתערב בגזר-הדין של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים, כאשר נפלה טעות מהותית בגזר-הדין או כשהעונש שנקבע חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנהוגה בנסיבות דומות (ראו, מני רבים: ע"פ 5167/22 פלוני

נ' מדינת ישראל, פס' 30 (26.1.2023); ע"פ 2722/23 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 9 (9.5.2023); ע"פ 5839/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 9 (27.10.2022). אני סבורה כי ענייננו נמנה על אותם מקרים חריגים, וכי בנסיבות המקרה שלפנינו, העונש שנגזר על המערער אינו משקף את חומרת מעשיו ואת הנזק הכבד שגרם במעשיו למתלוננת.

17. נקודת המוצא לדיוננו היא פסיקתו הענפה של בית משפט זה, אשר הדגישה את החומרה הרבה שנודעת לעבירות מין, במיוחד לכאלה המבוצעות בקטינים, וביתר שאת – בתוך המסגרת המשפחתית. אכן, עבירות המין "חודרות לנימי הנפש, גורמות לתחושה קשה של אובדן שליטה ופגיעה בכבוד ובאוטונומיה, הופכות על פיו את עולמו של הקורבן ועלולות לגרום למגוון רחב של תופעות נפשיות וגופניות, המצריכות תהליכי שיקום מורכבים. הדברים נכונים ביתר שאת במקרה שבו קורבן העבירה הוא קטין, שטרם השלים את התפתחותו הגופנית, הנפשית והשכלית. או אז הפגיעה עלולה להיות חמורה במיוחד ולהעמיד בסיכון את סיכוייו לגדול להיות אדם שלם ומאושר" (ע"פ 8153/19 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 45 לפסק דיני (20.10.2020)). חומרת עבירות המין בקטינים והשלכותיהן הקשות, מקבלות משנה תוקף כשהעבירות מבוצעות במסגרת המשפחתית, לא כל שכן בביתו-מבצרו של הקורבן, תוך שהפוגע מנצל את האמון שרוכש לו הקטין ומערער מן היסוד את תחושת הביטחון הבסיסית ביותר שלו (ראו מני רבים: ע"פ 5167/22 הנ"ל, בפס' 31; ע"פ 6098/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 15 (24.7.2018); ע"פ 9058/16 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 39 (7.3.2018); ע"פ 1859/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 18 (8.6.2022)).

לנוכח האמור, הפסיקה שבה והדגישה את הצורך להחמיר בענישה של עברייני מין, במיוחד אלו שביצעו את זממם בקורבן קטין בן משפחה. ענישה מחמירה כאמור נחוצה, בין היתר, על-מנת להלום את חומרת המעשים; להרתיע עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוע עבירות כאמור; לבטא הכרה בסבלם ובכאבם העצום של הקורבנות; ולהעביר מסר שלפיו החברה מוקיעה את מי שרואה באדם אחר – ובמיוחד בקטין בן משפחה, על כל הנגזר מכך – ככלי לסיפוק צרכיו (ראו, למשל: ע"פ 4018/20 לוגסי נ' מדינת ישראל, פס' 20 (30.12.2021); ע"פ 5839/22 הנ"ל, בפס' 10; ע"פ 1831/21 מדינת ישראל נ' פלוני, פס' 15 (30.1.2022)).

18. בענייננו, נסיבות המקרה מקפלות מסכת עבירות מין מזעזעת ביותר. במשך כעשר שנים, מאז הייתה המתלוננת בכיתה ב' ועד הגיעה לגיל 17 – אז עזבה את הדירה – ביצע בה המערער מאות מעשי סדום ומעשים מגונים, תוך ניצול נפשע של העובדה כי המתלוננת ראתה בו דמות אבהית. המערער נטל את גופה ונפשה של ילדה רכה בשנים,

רמס אותם משל היו חומר בידיו, ויצר כר לביצוע זממו הנאלח תוך גזילת שנות ילדותה והתבגרותה של המתלוננת. המערער שיווה למעשיו, באופן מחליא, נופך של שגרה ואף היגיון כלכלי-מסחרי, ועיוות מן היסוד את תפיסת המתלוננת ביחס למשמעות של בית, של משפחה ושל מגע. מתסקיר נפגעת העבירה שהוגש לבית המשפט המחוזי מצטיירת תמונה קשה של נזקים וצלקות שהטביע המערער בנפשה של המתלוננת, שלא בנקל יימחו, אם בכלל.

19. לנוכח האמור יודגש כי בנסיבות המקרה דנן, אין לזקוף לזכות המערער, בשום פנים, את העובדה כי מעשיו בוצעו, לכאורה, ללא אלימות פיזית "טיפוסית" כלפי המתלוננת. ראשית, כאמור, המערער ביצע את זממו במתלוננת באמצעות ניצול כמיהתה ליחס מיטיב ולדמות אבהית, תוך עיוות בסיסי של תפיסת המציאות שלה ושיווי אופי "נורמלי" למעשיו, באופן שאפשר את המשך ביצועם במשך שנים ארוכות. במובן זה, דווקא היעדר האלימות הפיזית הטיפוסית שימש חלק מהמנגנון המעוות שיצר המערער לסיפוק צרכיו הבזויים, וממילא אין לראות בכך נסיבה שפועלת לטובתו. שנית, יצוין, כי לפי סעיף 40ט לחוק העונשין, בקביעת מתחם הענישה ההולם יש להביא בחשבון, בין היתר, את "האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו", כמו גם את "הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה", אם נסיבות אלו מוסיפות לחומרת המעשים ולאשמו של מבצען. מעבר לכך שבענייננו, נסיבות אלו בכללותן אכן מגבירות את חומרת מעשי המערער ואת אשמו, הרי שלפי סעיף החוק האמור אין להביא בחשבון את היעדרן של נסיבות אלו, כנסיבה שמפחיתה מחומרת המעשים או מאשמו של הנאשם (ראו גם, בעניין זה: ע"פ 966/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 17 (29.1.2020)). ושלישית, ושמא העיקר, בעבירות מין כבענייננו, טבוע באופן מובנה ממד של אלימות, כך שאין בידי לקבל את הטענה כי מעשי המערער נעדרים אופי אלים.

20. בהינתן נסיבות המקרה דנן, כמפורט לעיל, השוואת העונש שנגזר בענייננו למדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, מלמדת כי היה מקום להחמיר בעונשו של המערער. כך, לדוגמא, בע"פ 6602/13 פלוני נ' מדינת ישראל (11.5.2015), הורשע המערער שם במאות עבירות מין בבתו החורגת, לרבות אינוס ומעשים מגונים, שבוצעו במשך כשבע שנים, מאז שהייתה בת 6. בית המשפט המחוזי גזר עליו עונש של 28 שנות מאסר בפועל ועונשים נלווים, ובית המשפט העליון הפחית את עונשו ל-24 שנות מאסר בפועל, אך לנוכח עקרון האחידות בענישה; בע"פ 7951/12 פלוני נ' מדינת ישראל (7.4.2014) הורשע המערער שם בביצוע שורה ארוכה של מעשי סדום ומעשים מגונים בבתו, מאז שהייתה בת 11 ועד הגיעה לגיל 16, וכן בעבירות סמים. בית המשפט המחוזי

גזר עליו 32 שנות מאסר בפועל, ובית משפט זה הפחית את עונשו ל-26 שנות מאסר בפועל; בע"פ 7880/19 פלוני נ' מדינת ישראל (2.8.2022) הורשע המערער שם, בין היתר, במאות עבירות של אינוס, מעשי סדום ומעשים מגונים שביצע בבתו במשך כעשור, מאז שהייתה בת 8, ונגזרו עליו 25 שנות מאסר בפועל.

21. אם כן, לנוכח חומרת הנסיבות בענייננו, כמפורט לעיל, ובהינתן מדיניות הענישה הנוהגת בנסיבות דומות, אני סבורה כי עונש המאסר בפועל שהושת על המערער מקל יתר על המידה, באופן שמצדיק את התערבותנו. לפיכך, בהתחשב בכך שהמערער חזר בו, כאמור, מערעורו על הכרעת-הדין וציין כי יש בכך משום קבלת אחריות מצדו על מעשיו, ואך בהינתן שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין, אציע לחברותיי לקבל את ערעור המדינה ולהעמיד את עונש המאסר בפועל שיוטל על המערער על 18 שנות מאסר בפועל, חלף 16 שנות המאסר שנגזרו עליו בבית המשפט המחוזי.

22. כמו כן, אני סבורה כי דין ערעור המדינה להתקבל גם ביחס לסכום הפיצוי למתלוננת שהושת על המערער בגזר-הדין. כאמור לעיל, מתסקיר נפגעת העבירה מסתמנת תמונה קשה ביותר, של קשיים עמם מתמודדת המתלוננת ונזקים שגרם לה המערער, שמשפיעים על מצבה ועל תפקודה בתחומים המשמעותיים ביותר בחייה. עצמתם של נזקים אלו דרמטית, בשים לב למאפייני הפגיעה, כמפורט לעיל, ובפרט לגיל הצעיר שבו החל המערער לפגוע במתלוננת. מהתסקיר עולה כי, למרבה הצער, ייתכן שלפחות חלק מהנזקים הם בלתי הפיכים וילוו את המתלוננת לשארית חייה. לנוכח כל האמור לעיל, סכום הפיצוי לטובת המתלוננת שהושת על המערער, בסך של 60,000 ש"ח, נמוך יתר על המידה (והשוו לסכומי הפיצוי שנפסקו למתלוננות במקרים דומים, מני רבים: 258,000 ש"ח בע"פ 7951/12 הנ"ל; 250,000 ש"ח בע"פ 5816/19 פלוני נ' מדינת ישראל (26.4.2020)). בתוך כך יש להדגיש כי ככלל, אין במצבם הכלכלי של הנאשם או של בני משפחתו כדי להפחית מהפיצוי שמגיע למתלוננת (ראו, מני רבים: ע"פ 5816/19 הנ"ל, בפס' 21; ע"פ 4283/22 באחיט נ' מדינת ישראל, פס' 14 (1.12.2022)). לפיכך, ובלי למצות את הדין אף בעניין זה, אציע לחברותיי כי נעמיד את סכום הפיצוי הכולל שישלם המערער למתלוננת על סך של 200,000 ש"ח.

23. לפני סיום, ראיתי להפנות מילים מספר למתלוננת.

לא ניתן לתאר במילים את עומק השבר שנפער בנפשה של ילדה כתוצאה מהמעשים הנפשעים המפורטים לעיל; ולדאבון הלב, אף ענישת המערער, על רכיב הפיצוי שבה, לא תאחה שבר זה במלואו ולא תשיב למתלוננת את הילדות שנגזלה ממנה

ברשעות וביד גסה. עם זאת, אנו תקווה כי הפיצוי הכספי יסייע למתלוננת להתמודד, במידת האפשר, עם השלכות פגיעת המערער בה. אנו מחזקות את ידי המתלוננת, ומקוות כי סיום ההליך הפלילי והכרתנו בכאבה העצום יתרמו לשיכוכו, ולו באופן חלקי; וכי הגבורה שעמדה לה בחשיפת מעשי הבלע של המערער תוסיף ותעמוד לה בכל התמודדות שעוד נכונה לה עם השלכות הפגיעה.

24. לנוכח כל האמור, אם תישמע דעתי, יתקבל ערעור המדינה, כאמור בפסקאות 21-22, וכפועל יוצא מכך, ערעור המערער יידחה, כך שהמערער ירצה עונש של 18 שנות מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, וישלם למתלוננת פיצוי כולל בסך של 200,000 ש"ח. יתר רכיבי גזר-הדין יעמדו בעינם.

ש ו פ ט ת

השופטת ג' כנפי שטייניץ:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

השופטת ר' רונן:

אני מסכימה.

ש ו פ ט ת

הוחלט כאמור בפסק דינה של השופטת י' וילנר.

ניתן היום, י"א בסיון התשפ"ג (31.5.2023).

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת

ש ו פ ט ת